

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 14822/2558

นายธรรต นาคประเสริฐโจทก์ นายตฤณ ต้นสวัสดิ์จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 365, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 337, ป.อ. มาตรา 362, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 56, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานร่วมกันบุกรุกนั้น แม้จะฟังได้ว่าจำเลยเป็นบุตรของ ญ. ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินพิพาท แต่โจทก์เป็นบุคคลภายนอกผู้สุจริตและได้รับความยินยอมจาก พ. ซึ่งเป็นเจ้าของรวมในที่ดินพิพาทอีกคนหนึ่ง และเป็นหนึ่งในคณะบุคคลผู้ให้เช่าที่อนุญาตให้โจทก์เข้าใช้สอยทำประโยชน์จากที่ดินพิพาทได้ ย่อมถือว่าโจทก์เป็นผู้มีสิทธิยึดถือครอบครองที่ดินพิพาท และมีอำนาจที่จะป้องกันหรือขัดขวางผู้เข้ารบกวนการครอบครองของโจทก์ได้ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า จำเลยทราบว่าโจทก์เข้าใช้สอยที่ดินพิพาทตั้งแต่ปี 2553 แต่จำเลยไม่ดำเนินการทางกฎหมายแก่โจทก์ในประการใด ต่อมาปี 2555 จำเลยนำเสาหลักไปปักกั้นที่ดินพิพาทและเอาโซ่เหล็กไปคล้องเพื่อปิดกั้นทางเข้าออก จึงเป็นพฤติการณ์ที่บ่งชี้ว่า จำเลยมีเจตนาที่จะรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของโจทก์โดยปกติสุข อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย การที่จำเลยกับพวกร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานบุกรุกตาม ป.อ. มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 สำหรับความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์นั้น แม้ขณะเกิดเหตุจะฟังได้ว่า พวกของจำเลยเป็นผู้ยกเอาเก้าอี้ของโจทก์ไปโดยความรู้เห็นของจำเลยก็ตาม แต่พวกของจำเลยนำเก้าอี้ไปตั้งวางไว้ที่บริเวณหลังร้านของโจทก์ในระยะห่างจากจุดเดิมเพียงไม่กี่เมตร โดยจำเลยต่อสู้นำเก้าอี้ไปใช้นั่งพูดคุยกันซึ่งก็มีเหตุผลควรแก่การรับฟัง เมื่อไม่ปรากฏว่าจำเลยสั่งการให้ชนเคลื่อนย้ายเก้าอี้ไปไว้ในบ้านจำเลยหรือนำเก้าอี้ไปทำประโยชน์อื่นใด ดังนั้นการที่จำเลยไม่ยอมคืนเก้าอี้ให้แก่โจทก์ในตอนแรกจึงเป็นเพียงพฤติการณ์ที่เกะกะระรานสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่โจทก์มากกว่าจะเป็นการเอาเก้าอี้ไปเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับจำเลยหรือพวกของจำเลย คดียังมีเหตุอันควรสงสัยรับฟังไม่ได้แน่ชัดว่า จำเลยกับพวกเอาเก้าอี้ของโจทก์ไปโดยทุจริตหรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227 วรรคสอง จึงไม่อาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 309, 335, 337, 362, 365 ศาลชั้นต้นได้สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่า คดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335 (7) วรรคแรก, 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานลักทรัพย์โดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป จำคุก 1 ปี ฐานบุกรุกโดยร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไป จำคุก 2 ปี ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ฐานลักทรัพย์โดยร่วมกัน

กระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป คงจำคุก 8 เดือน และฐานบุกรุกโดยร่วมกัน
กระทำความผิดตั้งแต่สองคนขึ้นไป คงจำคุก 1 ปี 4 เดือน รวมจำคุก 1 ปี 12 เดือน ข้อหาอื่น
นอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ฐานลักทรัพย์โดย
ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป และฐานบุกรุกโดยร่วมกันกระทำความผิดตั้งแต่
สองคนขึ้นไปเสียด้วย นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกา
วินิจฉัยว่า คดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดต่อเสรีภาพและความผิดฐานกรรโชก
โจทก์ไม่อุทธรณ์ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น
ข้อเท็จจริงเบื้องต้นฟังได้ว่า อาคารพาณิชย์ เลขที่ 396/12 ถนนนราธิวาสราชนครินทร์ แขวงช่อง
นนทรี เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ตั้งอยู่บนที่ดินโฉนดเลขที่ 189840 โดยที่ดินแปลงดังกล่าวมี
ผู้ถือกรรมสิทธิ์รวม 4 คน คือ นายญาณเดช นายชูศักดิ์ นางจุฑามาศ และนายไพโรจน์ ส่วนโจทก์
กับนายปรีชา และนายศักดิ์ชัย ได้ร่วมหุ้นกันประกอบกิจการร้านเฮอริเมสสปา และเมื่อวันที่ 1
มีนาคม 2553 โจทก์และหุ้นส่วนได้มอบหมายให้นายปรีชาทำสัญญาเช่าอาคารพาณิชย์ เลขที่
396/12 กับคณะบุคคลบ้านนนทรี โดยนางจุฑามาศ เป็นตัวแทนทำสัญญาของฝ่ายผู้ให้เช่า และ
ในการนี้นายไพโรจน์ได้ทำหนังสือยินยอมให้โจทก์และหุ้นส่วนใช้ประโยชน์จากที่ดินด้านข้างอาคาร
ดังกล่าวเพื่อใช้จอดรถ ตั้งโต๊ะหรือวางของได้ตลอดอายุสัญญาเช่า ต่อมาวันที่ 7 มกราคม 2555
จำเลยซึ่งเป็นบิดาของนายญาณเดชและอ้างว่าได้รับมอบหมายให้ดูแลที่ดินส่วนของนายญาณเดช
ได้ร่วมกับพวกนำเสาเหล็กไปปักลงบนที่ดินด้านข้างอาคารพาณิชย์ เลขที่ 396/12 จากนั้นวันที่ 14
มกราคม 2555 เวลากลางวัน จำเลยกับพวกนำโซ่เหล็กไปคล้องกับเสาเหล็ก แล้วปลดโซ่เหล็กออก
ในเวลากลางคืน ต่อมาวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2555 จำเลยนำโซ่เหล็กไปคล้องกับเสาเหล็กแล้ว
ปลดออกอีก และเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2555 เวลากลางวัน มีผู้นำเอาเก้าอี้พลาสติกของโจทก์
ออกไปจากบริเวณหลังร้านของโจทก์แล้วไปตั้งในบริเวณใกล้บ้านเรือนไทยของจำเลย คดีมีปัญหา
ต้องวินิจฉัยในประการแรกตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยร่วมกับพวกกระทำความผิดฐานบุกรุก
หรือไม่ เห็นว่า อาคารพาณิชย์เลขที่ 396/12 และที่ดินข้างอาคารพาณิชย์ดังกล่าวต่างตั้งอยู่บน
ที่ดินโฉนดเลขที่ 189840 ซึ่งมีชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์จำนวน 4 คน ได้แก่ นายญาณเดช นายชูศักดิ์
นางจุฑามาศ และนายไพโรจน์ แม้จำเลยจะเบิกความต่อผู้ว่า ที่ดินแปลงนี้มีการแบ่งการครอบครอง
เป็น 3 ส่วน โดยที่ดินอันเป็นที่ตั้งของอาคารพาณิชย์เลขที่ 396/12 ซึ่งโจทก์เช่าเป็นร้านเฮอริเมส
สปาเป็นที่ดินของนายชูศักดิ์และนางจุฑามาศ ส่วนที่ดินพิพาทที่อยู่ข้างอาคารพาณิชย์ดังกล่าวเป็น
ที่ดินของนายญาณเดชบุตรของจำเลยก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงในเรื่องการแบ่งการครอบครองที่ดินนี้
นอกจากจะไม่มีปรากฏอยู่ในสำเนาโฉนดที่ดินแล้ว ยังเป็นเรื่องที่รู้กันภายในระหว่างผู้ถือ
กรรมสิทธิ์รวม จำนวน 4 คนเท่านั้น โดยโจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอกที่เช่าอาคารพาณิชย์และ
ได้รับอนุญาตจากนายไพโรจน์ให้ใช้สอยที่ดินพิพาทข้างอาคารพาณิชย์ย่อมไม่อาจรับรู้ได้ อีกทั้ง
เมื่อพิจารณาสำเนาสัญญาเช่าอาคารพาณิชย์ก็ดี และสำเนาหนังสือยินยอมก็ดี ล้วนแต่เป็นเอกสาร
ที่ทำให้โจทก์เชื่อได้ว่า คณะบุคคลผู้ให้เช่าและนายไพโรจน์มีอำนาจเหนืออาคารพาณิชย์และที่ดิน
พิพาทข้างอาคารพาณิชย์โดยถูกต้องและชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น เมื่อโจทก์ซึ่งเป็นบุคคลภายนอก
ผู้สุจริตได้รับความยินยอมเห็นชอบจากนายไพโรจน์ผู้เป็นเจ้าของรวมและเป็นหนึ่งในคณะบุคคลผู้
ให้เช่าให้เช่าใช้สอยทำประโยชน์จากที่ดินพิพาทข้างอาคารพาณิชย์ได้ ย่อมถือว่า โจทก์เป็นผู้มีสิทธิ
ยึดถือครอบครองที่ดินพิพาทและมีอำนาจที่จะป้องกันขัดขวางผู้เข้ารบกวนการครอบครองของ
โจทก์ได้ ที่จำเลยเบิกความต่อผู้ว่า ที่ดินพิพาทข้างอาคารพาณิชย์เป็นที่ดินในส่วนของนายญาณ

เดชและนายญาณเดชได้มอบหมายให้จำเลยเป็นผู้ดูแลที่ดินในส่วนนี้นั้น เห็นว่า นอกจากนายญาณเดชซึ่งเป็นผู้มีชื่อถือกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินโฉนดเลขที่189840 โดยตรงจะไม่ได้ มาเบิกความเป็นพยานสนับสนุนข้อต่อสู้ของจำเลยแล้ว จำเลยก็ไม่มีพยานบุคคลและพยานเอกสารมาแสดงเป็นหลักฐานยืนยันว่า จำเลยเป็นผู้มีอำนาจในการดูแลรักษาที่ดินในส่วนชื่อนายญาณเดชจริง ข้ออ้างของจำเลยดังกล่าวจึงเลื่อนลอย ขาดความน่าเชื่อถือ ทั้งหากจำเลยเห็นว่านายไพโรจน์ทำหนังสือยินยอมให้โจทก์ใช้ที่ดินพิพาทข้างอาคารพาณิชย์โดยไม่ถูกต้องและปราศจากอำนาจ จำเลยก็ควรไปว่ากล่าวเอาความดำเนินคดีแก่นายไพโรจน์ให้เป็นกิจจะลักษณะ แต่จำเลยก็ได้กระทำเช่นนั้น ประกอบกับโจทก์เข้าอาคารพาณิชย์และดำเนินกิจการร้านเฮอร์เมสสปาตั้งแต่ปี 2553 ซึ่งจำเลยย่อมเห็นได้ว่า โจทก์เข้าใช้สอยที่ดินพิพาทข้างอาคารพาณิชย์มาตั้งแต่เริ่มแรก แต่จำเลยก็ไม่ดำเนินการทางกฎหมายแก่โจทก์ในประการใด ดังนี้ การที่จำเลยเพิกเฉยเอาเสาเหล็กไปปักบริเวณพื้นที่ร้านของโจทก์และเอาโซ่เหล็กไปคล้องเสาเหล็กเพื่อปิดกั้นทางเข้าออกจากร้านของโจทก์เมื่อปี 2555 จึงเป็นพฤติการณ์ที่บ่งชี้ว่า จำเลยมีเจตนาที่จะรบกวนการครอบครองสิ่งหาริมทรัพย์ของโจทก์โดยปกติสุข อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เมื่อจำเลยกับพวกร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สองคนขึ้นไป การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ในประการต่อไปมีว่า จำเลยกระทำความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์หรือไม่ เห็นว่า แม้ข้อนำสืบของโจทก์จะรับฟังได้ว่า ขณะเกิดเหตุ พวกของจำเลยเป็นผู้ยกเอาเก้าอี้ของโจทก์ไปจากหลังร้านของโจทก์โดยความรู้เห็นของจำเลยดังที่โจทก์ฎีกาก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาสำเนาภาพถ่ายแล้ว จะเห็นได้ว่าพวกของจำเลยนำเก้าอี้ไปตั้งวางไว้ที่บริเวณหลังร้านของโจทก์ในระยะห่างจากจุดเดิมเพียงไม่กี่เมตร โดยจำเลยต่อสู้ว่านำเก้าอี้ไปใช้นั่งพูดคุยกันซึ่งก็มีเหตุผลควรแก่การรับฟัง ทั้งหลังจากนั้นข้อเท็จจริงก็ไม่ปรากฏว่า จำเลยสั่งการให้ชนเคลื่อนย้ายเก้าอี้ไปไว้ในบ้านจำเลยหรือนำเก้าอี้ไปทำประโยชน์อื่นใด แม้จำเลยจะไม่ยอมคืนเก้าอี้ให้แก่โจทก์ในตอนแรก แต่การกระทำของจำเลยก็มีลักษณะเป็นเพียงพฤติการณ์ที่เกะกะระรานสร้างความเดือดร้อนรำคาญให้แก่โจทก์มากกว่าจะเป็นการเอาเก้าอี้ไปเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับจำเลยหรือพวกของจำเลย เมื่อคดีโจทก์ยังมีเหตุอันควรสงสัยรับฟังไม่ได้แน่ชัดว่า จำเลยกับพวกเอาเก้าอี้ของโจทก์ไปโดยทุจริตหรือไม่ กรณีจึงต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง โดยไม่อาจลงโทษจำเลยในความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดฐานบุกรุกและฐานลักทรัพย์มานั้น ศาลฎีกาเห็นฟ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 365 (2) ประกอบมาตรา 362, 83 เพียงกระทงเดียว ให้จำคุก 1 ปี 6 เดือน และปรับ 3,000 บาท ทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้หนึ่งในสาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 ปี ปรับ 2,000 บาท เนื่องจากไม่ปรากฏว่าจำเลยเคยกระทำความผิดมาก่อน และพฤติการณ์แห่งคดีไม่ร้ายแรงนัก กรณีเห็นควรให้ออกาสจำเลยกลับตัวเป็นพลเมืองดีด้วยการรอกการลงโทษให้สักครั้ง โทษจำคุกจึงให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ภาณุวัฒน์ ศุภะพันธุ์ · สมยศ เข้มทอง · สมศักดิ์ คุณเลิศกิจ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/14822/2558>